

УРОКІ ПАЛЯКОВА

У АДЗІН з вераснёўскіх дзён 1968 года ў маім службовым пакоі (тады я працаваў намеснікам рэдактара газеты «Звязда») раздаўся тэлефонны званок.

— Вас непакояць з прыёмнай першага сакратара Мінскага абкома партыі, — пачулася ў трубцы. — Вас запрашае заўтра Іван Яўцеевіч.

— Можа, вам вядома, па якому пытанню? — пацікавіўся я.

— Пры сустрэчы ён скажа вам пра гэта.

Назаўтра ў дамоўлены час пачалася наша сустрэча. У прасторным пакоі за вялікім сталом сядзеў Іван Яўцеевіч, перад ім ляжаў лісток па ўліку кадраў з маімі біяграфічнымі звесткамі.

— Мы вырашылі запрасіць вас, Міхаіл Андрэевіч, на пасаду рэдактара нашай абласной газеты, — прыязна павёў гаворку Іван Яўцеевіч. — Вопыт журналісцкай работы ў вас ёсць ужо

немалы. 17 гадоў работы ў «Чырвонай змене», пэўны час — у «Звяздзе». Дык і родам вы з Чэрвеньскага раёна, што таксама немалаважна для работы ў сваёй вобласці. З вашай кандыдатурай згодны члены бюро абкома, падтрымана яна і ў ЦК Кампартыі Беларусі.

Затым Іван Яўцеевіч у спакойнай, добразычлівай манеры выказаў некалькі пажаданняў: пабольш у газеце друкаваць глыбокіх, аналітычных матэрыялаў на эканамічныя тэмы, паўней асвятляць вопыт лепшых прадпрыемстваў, гаспадарак, высока ўзнімаць чалавека працы, смялей крытыкаваць недахопы ў сацыяльна-эканамічным развіцці вобласці.

нікоў. Асуджана яна была і на сходзе партактыву вобласці.

Як яго асвятляць? За пародай па гэтаму пытанню я звярнуўся да Івана Яўцеевіча.

— Газеты многіх рэгіёнаў краіны, дзе прайшлі сходы партактыву, прысвяцілі гэтай падзеі цэлыя нумары, — гавару я яму. — А як нам тут лепш зрабіць?

Іван Яўцеевіч, крыху падумаўшы, сказаў:

— Бадай, будзе правільным гэты матэрыял пачаць на відным месцы першай старонкі і закончыць на другой, але далёка не на ўсёй.

А потым дадаў:

— Абвастэрэнне адносінаў з Кітаем — гэта з'ява часовая.

— Вельмі важна, — працягваў ён, — сістэмна, прадумана асвятляць пытанні маральна-выхаваўчага плана, фарміравання ў сучасніка высокіх чалавечых якасцей. Размова ідзе пра тое, каб газету выпускаць цікавай, змястоўнай, жывой па форме падачы матэрыялаў, каб слова не толькі ўздзейнічала на розум чытача, а і кранала яго сэрца. Калектыў рэдакцыі, — сказаў ён у заключэнне, — творчы, ініцыятыўны, здатны на большае. Жадаю паспяховай вам работы з ім.

ПАСЛЯ ў мяне было некалькі сусядаванняў з

УРОКИ ПАЛЯКОВА

адказнымі работнікамі ЦК КПБ. Акцэнт быў адзіны: умела натхняць чытача на добрыя, вялікія справы.

Праз некалькі дзён пасля гэтых гутарак я ўступіў на рэдактарскую пасаду. У калектыве мяне сустрэлі прыхільна і прыязна. Я адразу адчуў гэты давер і стараўся ўсяляк даражыць ім. Журналістаў рэдакцыі нацэльваў чуйна ставіцца да рэкамендацый і парад абкома, аблыканкома наконт зладзённых і актуальных тэм для газеты. Нярэдка іх падказваў нам і Іван Яўцеевіч. Так, пасля адной са сваіх паездак у Клецк ён пазваніў мне і параіў расказаць у газеце аб ходзе механізацыі працаёмкіх работ на жывёлагадоўчых фермах раёна. За лічаныя дні супрацоўнікі сельгасаддзела рэдакцыі з дапамогай спецыялістаў падрыхтавалі грунтоўны, пераканаўчы, у многім павучальны матэрыял. З прыхільнасцю сустрэлі яго жывёлаводы. Добры водгук ён атрымаў і ў абкоме партыі, што, пагадзіцця, для журналістаў было высокай ацэнкай іх творчай працы.

Нярэдка я, як рэдактар, звяртаўся да Івана Яўцеевіча за парадамі, як лепш, на яго погляд, асвятліць тую ці іншую важную грамадска-палітычную падзею ў жыцці вобласці. Добра памятаецца такі выпадак. Быў час, калі адносіны Савецкага Саюза з Кітаем рэзка абвастрыліся. Паўсюдна ў краіне на сходах партыйнага актыву рэзка асуджалася антысавецкая пазіцыя кітайскіх кіраў-

Пройдзе некаторы час — і мы будзем зноў з ім сябраваць.

Справаздача аб рабоце сходу партактыву па яго парадзе была змешчана ў кароткім выглядзе. Дарэчы, заўваг ад вышэйстаячых органаў наконт гэтай публікацыі мы не мелі.

А адносіны Кітая з Расіяй, Беларуссю і іншымі краінамі цяперашняй СНД, як і прадбачыў І.Я.Палякоў, носяць сёння сяброўскі характар.

БЫЛО і такое. На пленумах абкома, сходах партактыву вырашаліся розныя пытанні сацыяльна-эканамічнай і грамадска-палітычнай праблематыкі. І калі я звяртаўся да думкі Івана Яўцеевіча па асвятленню іх у газеце, то ён нярэдка з уласцівай яму ўсмешкай казаў:

— Вы — рэдактар. Гэта ваша задача падумаць, як лепш асвятліць гэтую падзею.

У гэтых словах мне бачыўся высокі давер самастойна вырашаць узнікаючыя, часам і няпростыя, пытанні рэдактарскай работы.

Івану Яўцеевічу, як прыхільніку новага, перадавога ў вытворчай сферы, на ніве культуры, у галіне адукацыі, сферы здароўя, вельмі хацелася бачыць на старонках газеты як мага больш матэрыялаў такога кшталту. І ён даваў рэдакцыі каштоўныя парады. Менавіта па яго рэкамендацыі ў той час у рэдакцыі

З поўным тэкстам
дакумента можна
азнаёміцца ў бібліятэцы